

La tràgica fi de la corbeta *José Roig*

Molts dels velers de propietat vilassarenca no foren construïts a la nostra platja, és més, podem afirmar que cap d'ells amb un desplaçament de més de cinc-centes tones no va conèixer les drassanes dels Segarra, Pujol o Almera. Això era perquè els grans països constructors de l'època i molt especialment Gran Bretanya, tenien costum de desprendre's de molts dels seus vaixells un cop havien passat dels deu anys, una edat que es considerava que ja havien donat el seu màxim rendiment, però que com que estaven en bones condicions encara podien ser venuts a un preu interessant. Cal destacar que un veler amb vint anys és com una persona d'uns cinquanta: comencen les petites xacres, i les despeses de conservació i de reparació, a més de l'assegurança, pugen d'una manera molt notable.

Aquests velers, que en direm «joves», eren adquirits per armadors de l'àrea de la Mediterrània, especialment espanyols, grecs i italians, tots ells molt experts en aquesta mena de transaccions.

La corbeta *Apache*, construïda a Cardiff (País de Gal·les) l'any 1870, que després s'anomenà *Mia Figlia* quan va canviar d'armador, que aquesta vegada era austríac, va ser adqui-

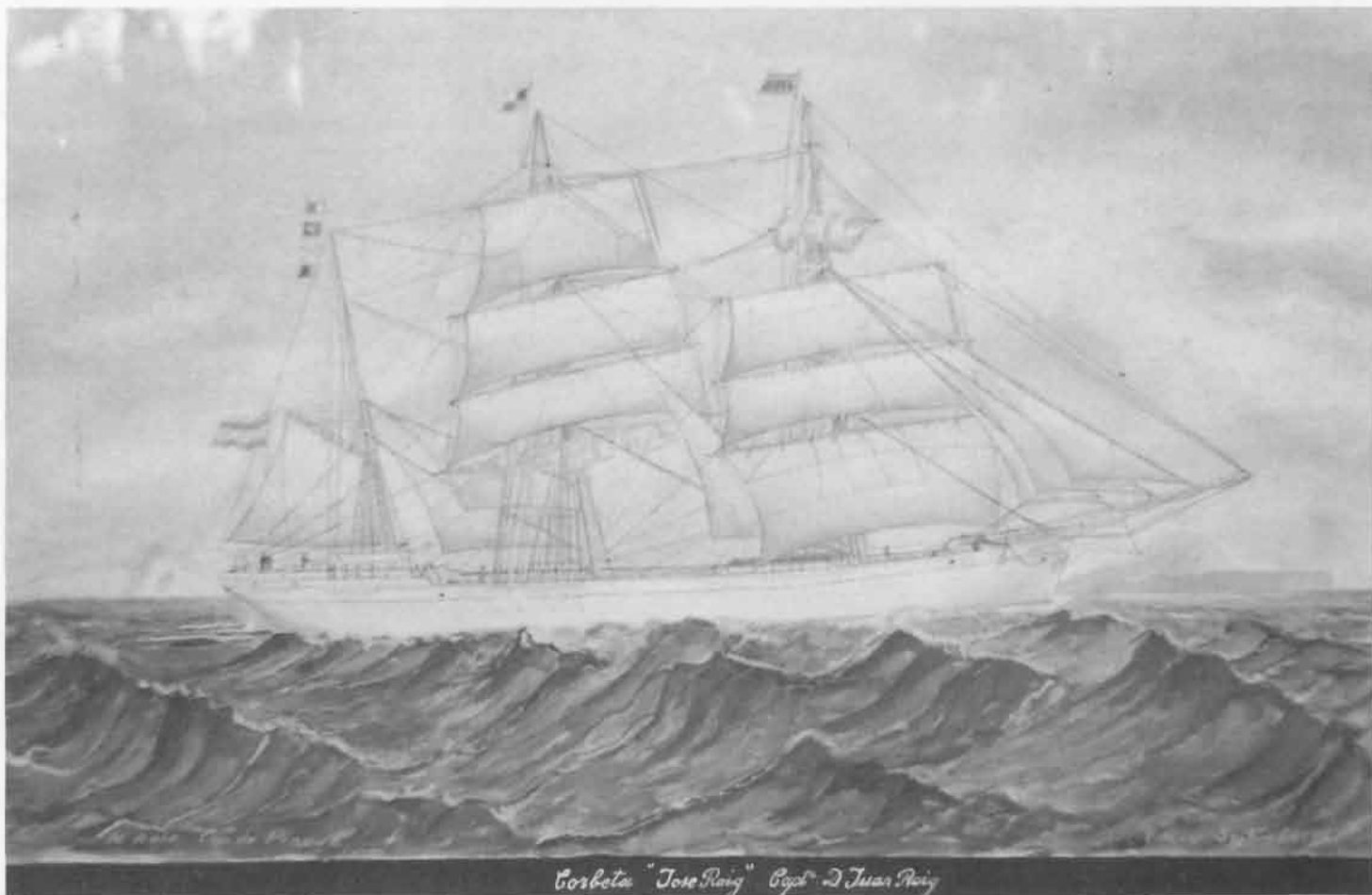
rida l'any 1897 a França, concretament a Marsella, per la família Roig, que en va pagar 10.000 francs.

Els Roig, vilassarencs de soca-rel i de gran estirp marinera, sembla que varen fer una bona adquisició. Aquesta bricbarca, que va ser rebatejada de seguida amb el nom familiar de *José Roig*, tenia les següents característiques: eslora 54 metres, mànega 9'60 metres, puntal 6'15 metres, i desplaçament a plena càrrega de 774 tones, i tota la seva carena era folrada amb llautó; en resum, una mica vell, però un senyor veler.

Al principi va ser capitanejat indistintament pels seus propietaris Joan i Pau, i amb aquest darrer el meu progenitor Agustí Martín i Soler va fer un viatge rodó en l'anomenada i tan coneguda «carrera del tasajo», amb plaça de «compañero», que així se'n deia dels mariners preferents. Aquest viatge va durar gairebé un any, de febrer a desembre del 1898.

Al senyor Pau el vaig conèixer que ja era vell, quan vivia al carrer de Sant Josep. Llavors jo era un adolescent i m'encantava la manera com explicava les anècdotes dels seus viatges a ultramar.

Amb l'arribada del nou segle els capitans i armadors Roig

La corbeta José Roig segons una aquarella de Narcís Roig que és còpia del quadre original de Pineda.